

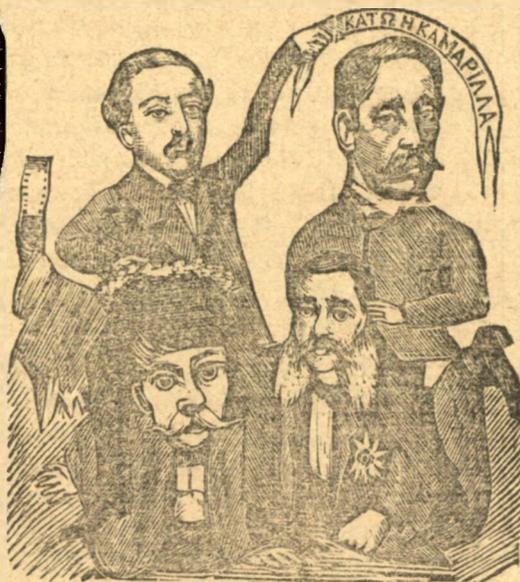
# ΑΡΙΣΤΟ

# ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,  
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 6.  
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,  
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνίᾳ δραχ. 7.  
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,  
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνίᾳ φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ



ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.  
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.  
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-  
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-  
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ  
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος  
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

## ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΥΡΩΠΑΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ.

Ἡ «Γαλλικὴ Δημοκρατία» τὸ ὄργανον τοῦ Γαμβέτα ἐδημοσίευσεν περὶ τῶν ἑλληνικῶν ἀρθρίδιον, ἐν ᾧ ἐπαναλαμβάνει τὰ ἄλλοτε ὑπ' αὐτῆς ῥηθέντα, ὅτι εἰς τὰ περὶ παραιτήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου διαδοθέντα ἔχει τὸν δάκτυλόν της καὶ ἡ γερμανικὴ πολιτικὴ, ἣτις ἀγωνίζεται ν' ἀναβιβάσῃ εἰς τὸν ἑλλ. θρόνον, τὸν πρίγκηπα τοῦ Νασάου. Ἡ «Γαλλ. Δημοκρατία» προτδοκᾷ ὅτι ἡ σύνεσις τῶν Ἑλλήνων θὰ ματαιώσῃ πάντα τὰ μηχανήματα τῆς ἀλλοδαπῆς διπλωματίας.

Καὶ ἄνευ τῶν ὑπαινιγμῶν τῆς «Γαλλ. Δημοκρατίας» τὰ ἐν ταῖς πρωσσικαῖς ἐφημερίται γραφόμενα περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων πρέπει νὰ διεγείρωσιν εὐλόγους ὑπονοίας. Οὕτω, λ. χ., ἡ «Ἐφημ. τῆς Σιλεσίας» ἰσχυρίζεται ὅτι, μεθ' ὅλας τὰς ἐπισήμους διαψεύσεις, ἡ εἰδησις περὶ τοῦ κατὰ πλου βρωσσικῶν πλοίων καὶ περὶ τῆς μελετωμένης παραιτήσεως τοῦ βασιλέως Γεωργίου, εἶνε ἀληθεστάτη. «Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος διατρίβει ἐν Δεκελείᾳ, διότι ἡ ἐν Ἀ-

θήναις διατριβὴ ἐμποεῖ αὐτῷ (πολὺ δὲ μάλλον τῇ βασιλείᾳ) ἀηρίαν καὶ ἀποστροφὴν. Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες δὲν ἔχουσιν οὐδὲ σπινθηρα χαρακτηρῶς ἐν ᾧ ἔπρεπε νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ὁ λαὸς διάκειται εὐμενῶς πρὸς τὸ ὑπουργεῖον Τρικούπη, συμβαίνει ἴσια ἴσια τὸ ἀντίστροφον ἢ ἀντιπολίτευσις ὁσημέραι ἐνισχύεται καὶ μετὰ τὸ τέλος τῶν ἐκλογῶν, ὁ Τρικούπης θὰ ἀποχωρήσῃ. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος εἶναι ἴσως τῷ μηδενί ἐν Ἑλλάδι· εἰ μὴ ἦτο ξένος, εἰ μὴ εἶχε σύζυγον Ἑλληνίδα, θὰ ἠδύνατο ἴσως νὰ συλλέξῃ διὰ χρημάτων ὁπαδοὺς, ἐν ᾧ, ὅπως νῦν διάκεινται τὰ πράγματα, δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο. Ὅσον καὶ ἂν προσπαθῶσιν αἱ δυνάμεις νὰ ἀναχαιτίσωσιν τὴν παραίτησιν τοῦ βασιλέως, ἡ παραίτησις θὰ ἐπέλθῃ ἐπὶ τέλος μετὰ ταχύτητος ἀπροσδοκῆτου. Ἡ ἀρίστη πολιτικὴ θὰ ἦτο, νὰ ἐγκαταλειφθῇ ἡ Ἑλλάς εἰς τὴν τύχην της. Ὅποταν τὰ κόμματα ἀπαυδήσωσιν πρὸς ἀλληλα πολεμοῦντα, τότε, ἀλλὰ τότε μόνον, θὰ ἐπαυθῆ ἡ ἡσυχία.

Ἐναρμόνιον συναυλίαν πρὸς τὰ ὑπὸ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Σιλεσίας» ἱστορούμενα

ἀποτελοῦσιν αἱ ἐξ Ἀθηνῶν μυθολογικαὶ ἐπιστολαὶ τῆς ἐλθετικῆς ἐφημερίδος «Bund» «Τὸ κατὰ τοῦ βασιλέως μῆτος (!) τῶν Ἑλλήνων (λέγει ὁ χρηστός οὗτος ἀνταποκριτῆς) ἐπιτείνεται ὁσημέραι. Ὅσάντις φαίνεται εἰς τὰς ὁδοὺς, ὁ Βασιλεὺς λαμβάνει ἐναργεῖς ἀποδείξεις τῆς πρὸς αὐτὸν ἀπεχθείας· οὐδεὶς ἀποκαλύπτεται τὴν κεφαλὴν, πολλοὶ μάλιστα στρέφουσι τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἡγεμόνα· ἡ βασίλισσα κατέστη ἔτι μάλλον μισητὴ ἢ ὅσον ὁ σύζυγός της, καὶ τούτου ἕνεκα ἀπὸ πολλοῦ δὲν ἐξέρχεται εἰς περίπατον. Ἡ βασίλισσα Ὀλγα μένει κλειστμένη ἐντὸς τῶν ἀνακτόρων καὶ λέγεται ἰκετεύουσα (ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ εἴπωσιν ὅτι ἡ βασίλισσα εἶναι αἰχμάλωτος ὡς ὁ Πάπας ἐν τῷ Βατικανῷ) καθ' ἑκάστην νὰ συναπέλθωσιν ὅσον τάχιον εἰς τὴν ἐν Δεκελείᾳ θερινήν ἐπαυλίαν. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος δὲν δύναται νὰ ἐνδῶσῃ εἰς τὴν παράκλησιν τῆς βασιλίσσης, διότι οἱ καιροὶ εἶναι κρίσιμοι· καὶ ἂν σήμερον ἀπέλθῃ ἐκ τῆς πρωτευούσης, πάνυ δυσκόλως θὰ δυνηθῆ νὰ ἐπανέλθῃ (ἐν τούτοις ὁ Γεώργιος διατρίβει ἀπὸ πολλοῦ ἐν Δεκελείᾳ). Ὅσάντις οἱ ἄν-

## Κ Η Π Ο Σ

### ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

Τοῦ Κώνστα Φλέσσα.

Τῆς ψευταῖς, τῆς ἀγυρταῖς ὄλαις πίσω τῆς ἀφίνω,  
 Κ' ἔρχομαι κ' ἐγὼ ἐμπρὸς σας βουλευτῆς σας γιὰ νὰ γίνω.  
 Σεῖς, Καλάμιοι πολῖται, ποῦ εἰξεύρετε τὸν Φλέσσα,  
 Καὶ ὁπόσας σκέψεις ἔχει εἰς τὴν Κεφαλὴν του μέσα,  
 Ἐλθετε τριγύρω ὅλοι, καὶ σεῖς φίλοι Πολιανῖται,  
 Ἐακουσμένοι Ἀβδηρίται.

Ἐγὼ, φίλοι, δὲν προβαίνω ὡσάν κ' ἄλλους εἰς τὸ μέσο,  
 Νὰ σὰς κόψω, νὰ σὰς βράψω, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω  
 Νὰ μοῦ ρίξῃτ' ὅλοι ψῆφον εἰς τὴν κάλπην ποῦ θὰ βάλλω...  
 Περὶ τούτου, συμπολίται, οὐδαμῶς δὲν ἀμφιβάλλω.  
 Ἐγὼ μόνον δὴ λόγια θὰ σὰς πῶ, νὰ θυμηθῆτε  
 Ποῖος εἶμαι, συμπολίται.

× Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρχομένην τρομερὰν, φρικώδη πάλην,  
 Ἄν, πολῖται, βουλευτῆν σας δὲν μὲ κάμετε καὶ πάλιν  
 Ἐγὼ, φίλοι, δὲν θὰ πάρω ἐντροπὴ γι' αὐτὸ καμμίαν...  
 Πλὴν δὰ δεῖξήτε σ' ἐμένα φοβερὰν ἀχαριστίαν,  
 Καὶ εἰς ὅλους θὰ φωνάζω, ὅτι ἦσαστε γαϊδούρια,  
 Καὶ σὰς πρέπουνε ἀχούρια.

Ἄλλα ἤθελα νὰ εἴπω, κ' ἄλλα κάθουμαι καὶ ψάλλω...  
 Τὸ εἰξεύρω πῶς θὰ γείνω βουλευτῆς σας χωρὶς ἄλλο,  
 Καὶ γιὰ τούτο δὲν προβαίνω καθὼς ἄλλους εἰς τὸ μέσο,  
 Νὰ σὰς κόψω, νὰ σὰς βράψω, καὶ νὰ σὰς παρακαλέσω.  
 Ἐγὼ μόνον δὴ λόγια θὰ σὰς πῶ, νὰ θυμηθῆτε  
 Ποῖος εἶμαι, συμπολίται.

Τοῦ μεγάλου Παππαφλέσσα τὸ ἀγαπητὸ ἐγγόνι  
 Ποῖος δὲν τὸ ἀγαπάει, ποῖος δὲν τὸ καμαρώνει;  
 Ποῖος τὸν Κωνσταντῆ τὸν Φλέσσα δὲν τὸν θέλει βουλευτῆ του,  
 Ἀφοῦ ξέρεי τὴν καρδιά του, καὶ τὴν ἀγαθὴ ψυχὴ του;  
 Ποῖος, καλοῖ μου Συμπολίται, ζῆ ἴστην Καλαμάτα μέτα,  
 Καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὸν Φλέσσα;

Θρωποὶ ἀπινυτοὶ καθ' ὁδὸν ἀνακτορικόν τινα ὑπάλληλον ἢ ὑπηρετήν τῆς αὐλῆς, στρέφουσι πρὸς αὐτὸν, ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, γλαυκτικὸν βλέμμα ἢ πύουσι κατὰ γῆς, ἐνώπιον αὐτοῦ. Αὐτὸς ὁ βασιλεὺς γινώσκει ὅτι ὁ θρόνος διατελεῖ εἰς ἀκροσφαιλεστάτην θέσιν. Ἄνθρωποι, ἐκ τῶν εἰσερχομένων καὶ ἐξερχομένων ἐκ τῶν ἀνακτόρων, θεβαιούσιν ὅτι ὁ βασιλεὺς συνεσκεύασεν, ἅπαντα τὰ πολυτίμητα πράγματα του, καὶ ζητεῖ νὰ τὰ καταθέτῃ εἰς τόπον ἀσφαλῆ. Δύο ῥωσικά πλοῖα ναυλογοῦσιν εἰς Πειραιᾶ καὶ εἶναι προωρισμένα νὰ παραλάβωσι τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν ἐν περιπτώσει κινδύνου. Ταιούτας ἐπιλοκρασίας δημοσιεύουσι αἱ ἐφημερίδες, ὡς ἐξ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προστάγματος, πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐγένετο θύμα τῶν Ἑλλήνων.

Ἐπὶ τέλους ἡ βιενναῖα ἐφημερίς «Tagblatt» ἐτάσσει τὴν ὑπάτην χορδὴν ἐν τῇ ἀλλοκότῳ ταύτῃ ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἀτέχνως διωργανισμένη συναυλίᾳ, κηρύξασα ὅτι πλοῖα ῥωσικά μεταφέρουσιν εἰς Γεργέστην τὸν βασιλέα καὶ τὴν βασιλισσάν τῶν Ἑλλήνων! Ὁ ἀναγνώστης, διεξερχόμενος τὰ διάφορα περὶ Ἑλλάδος ἄρθρα καὶ τὰς ἀναποκρίσεις τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων θὰ ἀνεύρῃ ἐν αὐτοῖς ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν χρωματισμὸν, μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κεφαλαϊωδῆ ἔννοιαν, εἰς τοῦτο καὶ μόνον συνισταμένην ὅτι ἡ συνταγματικὴ ἐλευθερία ὑποσκάπτει δὴθεν τὰ θεμέλια τοῦ θρόνου ἐν Ἑλλάδι, καὶ ὅτι τῆς ἐνδεχομένης παραίτησεως τοῦ βασιλέως ἀμεσον ἐπακολούθημα θὰ ἦναι ἡ ἀναγόρευσις τῆς δημοκρατίας (!).

Τὰ περὶ ἀποχωρήσεως τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων ἀρβρίδια τῶν ἀγγλικῶν ἐφημερίδων δὲν ἔχουσι τέλος, εἶναι δὲ καὶ ὅλως ἀνούσια. Ἐξήντηθησαν αἱ ἀπειλαί· τώρα ὑβρίζονται οἱ Ἕλληνες ἀπειδῶ, καὶ ὁ ἀγγλικὸς τύπος κατέστη ἐσχάτως δοχεῖον ἀκαταπαύστου θανατολογιῶν. Εἰς τὸ κατακόρυζον σημεῖον τῶν ὑβρεων προέβη ὁ ἐκ Παρισίων ἐπιτελλῶν πρὸς τὸν «Ἐωθινὸν Ταχυδρόμον». «Ἐμῶν (λέγει οὗτος)

ὅτι ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ἡ βασιλισσα ὄλγα διακαίονται ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ ἐκλίπωσι τὴν Ἑλλάδα, ἀλλ' ἡ Ῥωσία δὲν ἐπιτρέπει αὐτοῖς νὰ ἀπέλθωσι. Οἱ ἄθλιοι Ἕλληνες κατέστησαν καὶ αὐτὴν τὸν θρόνον ἀδύνατον, δι' ἣν πάσχουσιν ἑλκεῖσιν ἀργῶν, εὐγνωμοσύνης, καὶ σεβασμοῦ πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς τοὺς νόμους. Δὲν ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι δυνάμενοι νὰ κυβερνήτωσι τὸν τόπον. Ἡ κατάστασις τῶν πραγμάτων εἶναι ἀφόρητος. Ὁ βασιλεὺς περιστοιχίζεται ὑπὸ συνωμοτῶν καὶ πιθανὸν νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Ταῦτα φρονοῦσι καὶ οἱ προσεάρχοντες τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἡμεῖς φρονοῦμεν ὅτι ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις περὶ παντὸς ἄλλου ἔχει νὰ φρονίσῃ νῦν ἢ περὶ τῆς ἐνδεχομένης ἀποχωρήσεως τοῦ βασιλέως τῶν Ἑλλήνων.

Ἡρωσικὴ τις ἐφημερίς ἰσχυρίζεται πρὸς τοὺς ἄλλους ὅτι ἡ βασιλισσα τῶν Ἑλλήνων ἔχει τηλεγραφήσῃ τῇ 12 ἰουνίου, ἐξαιτουμένη τὴν ἄδειαν νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Μηημενοῦμεν τὴν εἰδησιν πρὸς ἀπόδειξιν ὅσον ὁ πρωσικὸς τύπος λεπτολογεῖ περὶ τῆς παραίτησεως τοῦ βασιλέως καὶ τῆς βασιλισσῆς τῶν Ἑλλήνων. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πράγματα διέφευξαν τὰς θερμὰς ταύτας προσδοκίας τῶν ἀπαισιολόγων, αἱ πρωσικαὶ ἐφημερίδες παρηγοροῦνται διὰ τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ ἀπὸ πολλοῦ μεμελετημένη δὴθεν παραίτησις τοῦ βασιλέως Γεωργίου ἐνδέχεται νὰ συμβῇ ἐν τῷ μέλλοντι χρόνῳ!

Διεσπάρη φήμη ὅτι αἱ προστάτιδες δυνάμεις διανοοῦνται νὰ συστήσωσι εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν μεταρρυθμίσειν τοῦ συντάγματος. Φρονοῦμεν ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ τοιαύτη τις σύστασις, ἥτις ἐνδέχεται νὰ ἐπενεργήσῃ εἰς βλάβην τῆς Βασιλείας. (Κλειώ.)

## ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

Ἐκ τῆς ἀνωτέρω δημοσιεύσεως διαφορῶν κρίσεων τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου περὶ Ἑλλάδος, βλέπουσιν ἐναργῶς οἱ ἀναγνώ-

σταί μας ὁποίας ἀκριτολογίας ἐκφέρει ὁ εὐρωπαϊκὸς τύπος καὶ διὰ τίνων μυσαρῶν καὶ καταθονίων μέσων προσπαθοῦσιν ὁπαδοὶ τῆς Βαλαωριτικῆς σπείρας νὰ ἐκπατήσωσι τὴν Εὐρώπην παριστῶντες ἐπικίνδυνον δὴθεν τὴν θέσιν τῆς Βασιλείας, ἀνώμαλον δὲ καὶ δυσχερῆ τὴν σημερινὴν τῆς Ἑλλάδος κατάστασιν ἐνῷ ἐπὶ τῆς ὑπουργείας τοῦ Βούλγαρη, ὅτε τὸ Κράτος διέτρεχε τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων, πάντες ἐπίγων καὶ τὰ πάντα παρίστων ῥόδινα.

—Ἐν Πάτραις, Γορτυνίᾳ καὶ ἀλλαγοῦ τὰ ὄργανα τῶν στηλιτῶν δὲν ἀντεκατεστάθησαν, καθὼς δὲ γράφουσιν ἐξ αὐτῶν τῶν μερῶν εἰς ἐφημερίδας καὶ εἰς ἰδιώτας ἤρχισαν νὰ διαπράττουν τὰ αἰσχυρὰ. Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει ν' ἀντικαταστήσῃ ὅσον τάχιστα τὰ ὄργανα ταῦτα, καθότι ἄλλως θέλουσιν ἀναδειχθῆ καὶ πάλιν στηλιτῆται, ὅπως ἐν Πάτραις ἀνεδείχθη δῆμαρχος ὁ κ. Καλαμογάρτης.

—Ἀναγγέλλουσιν ἐκ Τριπόλεως ὅτι ἡ ὑποδοχὴ τοῦ ἐκεῖτε ἀφιθέντος κ. Θ. Δεληγιάννη ἐγένετο λαμπρὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν φίλων του Τριπολιτῶν καὶ Γορτυνίων. Μκνθάνομεν δὲ ὅτι ὁ συνδυασμὸς τοῦ κ. Δεληγιάννη θέλει ἐξέλθει παμφήφει νικητῆς ἐκ τῆς βουλευτικῆς πάλης καὶ τοῦτο ἐὰν γείνη τιμᾶ μεγάλως τοὺς Γορτυνίους, οἵτινες κατὰ τὴν παρελθούσαν βουλευτικὴν περιόδον ἀντεπροσωπεύοντο ὑπὸ στηλιτῶν.

—Ἀναγινώσκωμεν ἐν τῷ «Αἰώνι»: «Ἡ ὑπόθεσις τοῦ πρώην εἰς Λονδίον πρέσβως τῆς Ἑλλάδος εὐρίσκειται εἰσέτι εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Ὡς μεταγενεστέρως ἐπιληροφώρημεν, ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις οὐ μόνον ἐπανειλημμένως προσεκάλεσε τὸν κ. Βαλαωρίτη νὰ παραδώσῃ τὴν πρεσβείαν εἰς τὸν Γραμματεῖα, ἀλλὰ καὶ ὑπέμνησεν αὐτῷ τὸ ἐπὶ ἀντιποίησις Ἀρχῆς ἄρθρον τοῦ Ποινικοῦ Νόμου, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ εἰσέτι κατέχειν καὶ διαχειρίζομενος θέσιν, ἣν δὲν δύναται πλέον νὰ ἔχῃ ὡς παυθεῖς. Ἀγνοοῦμεν ἐὰν ἐξετελέσθῃ ἡ ἀπόφασις τοῦ ὑπουργείου, ὅπως ἀπ' εὐθείας ἀναγγεῖλῃ τῇ ἐν Ἀθήναις Ἀγγλικῇ Πρεσβείᾳ τὴν παύσιν

αὐτὴν τοῦ κ. Βαλαωρίτου ὁ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸς ἡμῶν πρὸς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν Ὑπουργὸν τῆς Ἀγγλίας, ὁπῶς ἀρθῆ ἢ πρόφασις, ὅτι ἡ ἀγγλικὴ Κυβέρνησις δὲν ἔχει ἀθηναικὴν γινῶσιν τὴν εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς εἰς Λονδίον ἑλληνικῆς πρεσβείας ἐπελθούσης μεταβολῆς.»

—Ἡ ἀνάδεια καὶ τὸ ὄρατος τῶν Λιουρέων τῆς Ζακύνθου ἐφθασεν εἰς τὸ μὴ περαιτέρω. Οἱ ὄπαδοι οὗτοι τοῦ στηλιτοῦ Βούλτσου, συστωματούμενοι κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν περιτρέχουν ἀνά τὰς ὁδοὺς τῆς Ζακύνθου ὑβρίζοντες, ἀπειλοῦντες καὶ δέροντες τοὺς εἰς τὸ κόμμα τοῦ κ. Λομβάρδου ἀνήκοντας συμπολίτας των, καὶ ζητωκραυγοῦντες ὑπὲρ τοῦ διαβόητου Βούλτσου. Διὰ νὰ κατανοήσωσιν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν εἰς ποῖον σημεῖον ἀπογνώσεως περιήλθεν ἡ σπείρα αὕτη τῆς δυστυχοῦς Ζακύνθου καὶ κατὰ πόσον ἀπεικονίζει τὴν μογηθρίαν τῆς μαύρης καὶ μυσαρᾶς ψυχῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς δημοσιεύουμεν τὸ ἐξῆς δίστιχον, ὅπερ ἐκεῖτε ψάλλουσι:

Ἐγὼ εἶμαι Λιουρόπουλο,  
Χαράτσι δὲν πληρώνω,  
Κι' ἂν μοῦ μιλήσῃ καὶ κανεὶς  
Ἐγὼ τόνε σκοτώνω.

Ἰδοὺ λοιπὸν τὰ ὄργανα τῶν λεγομένων βασιλικῶν! Ταλαίπωρος Ζάκυνθος, ἕως πότε θὰ ἀνέχεσαι τὴν δολοφόνων ταύτην τῶν ἐλευθερίων σου σπείραν! . . .

—Τὸ ἐν τῇ Κοινῇ Γνώμῃ τοῦ «Ἀριστοφάνους» ἀναφερόμενον ὄνομα Ναθαναήλ, καλοκάγαθοί τινες Καλάμιοι, θέλοντες νὰ πειράξωσι τὸν ἀξιοσεβαστὸν γέροντα Ναθαναήλ, ἀπέδωσαν εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦτο. Γνωστοποιοῦμεν εἰς τοὺς ἀστείους τοῦτους κυρίους ὅτι τὸ ἀνωτέρω ὄνομα εἶνε εἰζονικόν.

—Παρακαλεῖται ὁ κ. Συντάκτης τῆς Ἐφημερίδος νὰ μᾶς εἴπῃ πόθεν ἐπιληροσορήθη ὅτι ὁ μαθητῆς τῆς β' τάξεως τοῦ Βαρβακείου Λυκείου Περικλῆς Ἀγγελόπουλος ἠδύοκίμησεν ἐνῷ δὲν συνέθη τοιοῦτόν τι;

—Εἰδοποιοῦμεν τοὺς ἐν Χαλκίδι γαλαν-

τόμους συνδρομητὰς μας Λ. Τερτίζηρ, τὸν σωνακλάνκακακομοῖρην, καὶ Καρετῆ-ὄγλου Σπύρον τὸν λοιρό τε καὶ πύρον, νὰ πέμψωσι ταχίως τὴν καθυστερουμένην συνδρομὴν των, ἄλλως θὰ τοὺς πέμψωμεν πετκέει τοῦ διαβόλου, ὡς ἀνθρώπους τοῦ ὄλου.

Ἐπίσης καὶ πάντα ἄχρι τοῦδε καθυσταροῦντα τὴν συνδρομὴν του, διότι ἀπὸ τοῦ προσεχῶς ἄρχεται ὁ σατυρισμὸς τῶν δυστροποῦντων, καὶ πρῶτος ποῦ θὰ στολιθῆ ἔσεται ὁ διδάκκαλος τοῦ ὀθωμανικοῦ διτκαίου κ. Ἀπ. Γκορτζῆς, ὁ ἀμακατζῆς, πατσατζῆς καὶ σουρατζῆς.

## ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΑ.

—ο—

Ἡ ΚΟΙΝῆ ΓΝΩΜΗ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθμόν.)

—Ὁ Δημητράκης μας, ὁ γρυτὸς αὐτὸς ἄνθρωπος, ὁ μόνος ἔς τὴ γῆ τὴν οἰκουμένην ποῦ ἔβρισκεται, καθὼς ἔφερες, ἀδερφέ Ναθαναήλ, ἔχει τώρα δέκα χρόνια ποῦ μᾶς λέει ἀδιάκοπα τὰ ὅσα τὸ σοφὸ του κεφάλι κατεβάξει. . . Τὸν βλέπεις τὸν ἀθάνατο, μ' ὅσα κι' ἂν ὑποφέρῃ, νὰ μὴ ἰδρώνη τ' αὐτὶ του μπῆ. . . ἔπεσε σὰ λύκος ἔς τὰ πρόβατα, ἔς τοὺς ἄλλους κατρεγαροῦς ποῦ τόσσα χρόνια μᾶς πίνουσε τὸ ἀίμας. . . δὲν δειλιάζει καθόλου ἔς τὰς φοβέρας ἐκείνων. . . τοὺς λέει κατὰ πρόσωπον ταῖς μπιρμπιταῖς τους ποῦ τοὺς κάνει μὲ τὴ ρητορικὴν του ἕνα παρὰ. . . Ποιὸς κοτάει νὰ τὸν ἀντικρούσῃ. . . καὶ γιατί; γιατί σὰν ἀγράμματοι ποῦ εἶνε οἱ δὲ νοιώθουσε τὰ σοφὰ λόγια τοῦ Δημητράκη μας. . . Οἱ κοτσαμπάσιδες, λέει, πρέπει νὰ πέσουνε. . . τὰ μετὰ τὰ τῶνα δὲν πρέπει νὰ ἔχουσε τώρα πλὴλὰ καμμιά ἔς τὸν κόσμον ἐπιρροή. . . Τώρα εἴμαστε ἐλευτέροι καὶ εἴμαστε οὐλοῖσα. . . τώρα λοιπὸς πρέπει νὰ ψηφίζουμε γιὰ βουλευτάδες μᾶς ὄχι ἐκείνους ποῦνε ἀπὸ σοί, γιατί οἱ τοιοῦτοι εἶνε ξύλα ἀπελέκητα, ἀλλὰ ἐκείνους ποῦ ξέροντε πολλὰ γράμματα, ποῦ ἔχουσε γυρίσει οἴλο τὸ ντουσιὰ κι' ὑγείαν! Ἐφαινόμεθα ὡς στερηθέντες μόνον τοῦ λόγου, καὶ ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθησαν νὰ μᾶς κάμωσι νὰ ὀμιλήσωμεν, ἐστᾶθη ἀδύνατον τοῦτο.

«Ἐν τούτοις εἰς τὰς κραυγὰς τῆς μητρὸς μου ὄλοι οἱ Βραχμᾶνες τῶν περιχώρων συνήχθησαν, καὶ ὁ οἶκός μας ἐντὸς ὀλίγου εὐρέθη πλήρης ἀνθρώπων. Ἡ ὑπερσχύσασα γνώμη ὑπῆρξεν ὅτι ἡ λυπηρὰ ἐκείνη θέσις, εἰς ἣν εὐρισκόμεθα, ἦτο ἀποτέλεσμα βασκανίας, γενομένης ἡμῖν ὑπὸ τινος κρυφίου ἐχθροῦ. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ οἱ συγγενεῖς μου ἔσπευσαν ὅπως προσκαλέστωσι μάγον τινὰ τῆς γειτονίας μας διὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς γοητείας. Ἀμα φθὰς οὗτος, ἔορψεν ἐφ' ἡμῶν ἀγρία βλέμματα, μᾶς περιεκύκλωσε διὰ μαγικοῦ τινὸς κύκλου, καὶ προσέφρων μυστηριώδεις τινὰς λέξεις, ἔψαυσε τὸν σφυγμὸν μας εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος· τὸσον δὲ ἀλλόκοτα καὶ γελῶτα κινήματα ἔκαμεν, ὥστε καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμήν ἀναλογιζόμενος αὐτὰ δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ τοῦ νὰ μὴ

εἶδανε πολλὰ μὲ τὰ μάτια τους κι' ἀκούσανε μὲ τ' αὐτιά τους. . . Αὐτοὶ οἱ κοτσογυριμένοι, λέει ὁ Δημητράκης μας, αὐτοὶ μοναγὰ ἔμπορουν νὰ κάνουνε καλὰ ἔς τὴν Πατρίδα πράγματα. . . αὐτοὶ καὶ μόνον αὐτοὶ θὰ ἑλευθερώσουνε τὴ δουλὴν Πατρίδα. . .

Κ' ἔτσι εἶνε τὸ σωστὸ, Ναθαναήλ, γιατί βάλ' τὸ Δημητράκη ν' ἀνεβῆ σ' ἕνα τραπέζι γιὰ νὰ ῥητορέψῃ καὶ νὰ ὄψῃ πῶς μὲ τὴ ρητορικὴν του σ' ἀνάβῃ τὸ κεφάλι καὶ σὲ κάνει νὰ πάρῃς τὸ καργιοσίλι ἔς τὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ γιαταγάνι ἔς τ' ἄλλο καὶ νὰ τρέξῃς μὲ τὰ τέσσερα ἔς ἀπάνου ἔς τοὺς Τούρκους. . .

Δὲν ἔχεις ἀκούσει ὅτι πῶς τὸν παλαιὸ τὸ καιρὸ οἱ μεγάλοι ἄνθρωποι τοῦ πολέμου ἐνικούσανε τοὺς ὀχτροὺς τους ἅμα ἀνάβανε τὰ κεφάλια τῶν στρατευμάτων των μὲ τὴ ρητορικὴν; . . Κι' ὁ Δημητράκης ἀκούουετὰ τὰ σχέδια ἐκείνων. . . Δὲν εἶδες καὶ τ' ἀγιοργιοῦ τί ἔκαμε μὲ τὴ ρητορικὴν του; δὲν μᾶς ἀνάψε οὐλοῦντων τὰ κεφάλια, καὶ εἴπαμε ὄλοι μιά φωνή, ὅτι ὁ Δημητράκης μιλάει ἄγρια πράγματα; . . Γιατί ἔρεθῆκανε ἔς τὴν Ἀθήνα δυὸ τρεῖς π' ἀγαπάνε ταῖς ἀναμπαμπούλας, καὶ τοῦτο γιὰ ν' ἀρπάξουνε καὶ νὰ ξετχίσουνε, γιὰ τοῦτο λοιπὸς ἔπρεπε κ' ἐμεῖς οἱ φορολογούμενοι νὰ συμφωνήσωμε μ' ἐκείνους καὶ νὰ βγάλουμε τὰ μάτια μας μοναγοί μας; Ἐτσι τὸ θέλεις, ἀδερφέ Ναθαναήλ; . . Ὅχι βέβαια. . . Ὁ Δημητράκης, σὰν ἄνθρωπος γνωστικὸς, σὰν ἄνθρωπος ποῦ γνωρίζει ἀπὸ κότμον κ' ἔχει πολλὰ ὄξει μὲ τὰ μάτια του, τοὺς ἐνοιοῦσε, ὡς ποῦ νὰ πῆς ἀμὴν, τοὺς τοιοῦτους κατρεγαροῦς καὶ ἀνοῖξε κ' ἐμᾶς τῶν ἀγραμμάτων καὶ κουτῶν τὰ μάτια καὶ δὲν ἐσυμφωνήσαμε μὲ τὰ ἐπαναστατικὰ ἐκείνων σχέδια, δὲν ἐπολεμήσαμε τὴν πατριωτικὴν Κυβέρνησιν τοῦ γερο-Βούργαρη, ὡς τὴ λέει ὁ Δημητράκης, σ' ἔτσι ἐτώθηκαμε κ' ἐμεῖς κ' ἐτώσαμε καὶ τὴν Πατρίδα ἀπὸ νέας ἐπανάστασι. Τώρα ἂς ἐρθοῦμε ἔς τὸ προκειμένο. . . Ὁ Δημητράκης πρέπει νὰ βγῇ βουλευτῆς μας. . . Ὁ Δημητράκης καὶ τὰ συντρόφια του, τὰ δυὸ παιδιά τῆς Μπάτσικας, ἂν θέλομε νὰ ὀδοῦμε ὅσα πρᾶμ-

## ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΤΡΕΛΛΟΙ.

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθμόν.)

«Τὴν ἐπαύριον, ἐπειδὴ πολὺ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου δὲν μᾶς εἶδον ἐμφανιζόμενους, ἦλθον καὶ μᾶς ἐκάλουν ὀνομαστί ἐξῶθεν τοῦ θαλάμου, νομίζοντες ὅτι ἐκοιμώμεθα εἰσέτι· ἀλλ' ἡμεῖς οὔτε ἀπόκρισιν εἶδομεν. Ἐκραξαν δυνατώτερα, ἐκρουσαν ἐπανειλημμένως τὴν θύραν τοῦ θαλάμου μας, πλὴν εἰς μάτην. Ὁ θρήνος διεδόθη πάραυτα καθ' ὅλον τὸν οἶκον, διότι ὑποπτεύθησαν ὅτι ἀφεύκτως μᾶς ἐθέριτεν αἴφνης ὁ θάνατος ἀμφοτέρους ἐν καιρῷ τῆς νυκτός. Προσεκάλεσαν λοιπὸν τὸν σιδηροουργὸν τοῦ χωρίου, ὅστις ἐλθὼν ἤνοιξε ἡ μάλλον συνέτριψε διὰ τῶν ἐργαλείων του τὴν θύραν μας.

«Πλὴν ποία ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξίς πάντων, ὅταν εἶδον ἀμφοτέρους ἐντελῶς ἐξῆπνους, καθήμενους τὸν ἕνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου καὶ ἀπολαμβάνοντες πληρεστάτην

ὕγειαν! Ἐφαινόμεθα ὡς στερηθέντες μόνον τοῦ λόγου, καὶ ὅσον καὶ ἂν ἐπροσπάθησαν νὰ μᾶς κάμωσι νὰ ὀμιλήσωμεν, ἐστᾶθη ἀδύνατον τοῦτο.

«Ἐν τούτοις εἰς τὰς κραυγὰς τῆς μητρὸς μου ὄλοι οἱ Βραχμᾶνες τῶν περιχώρων συνήχθησαν, καὶ ὁ οἶκός μας ἐντὸς ὀλίγου εὐρέθη πλήρης ἀνθρώπων. Ἡ ὑπερσχύσασα γνώμη ὑπῆρξεν ὅτι ἡ λυπηρὰ ἐκείνη θέσις, εἰς ἣν εὐρισκόμεθα, ἦτο ἀποτέλεσμα βασκανίας, γενομένης ἡμῖν ὑπὸ τινος κρυφίου ἐχθροῦ. Ἐπὶ τῇ πεποιθήσει ταύτῃ οἱ συγγενεῖς μου ἔσπευσαν ὅπως προσκαλέστωσι μάγον τινὰ τῆς γειτονίας μας διὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τῆς γοητείας. Ἀμα φθὰς οὗτος, ἔορψεν ἐφ' ἡμῶν ἀγρία βλέμματα, μᾶς περιεκύκλωσε διὰ μαγικοῦ τινὸς κύκλου, καὶ προσέφρων μυστηριώδεις τινὰς λέξεις, ἔψαυσε τὸν σφυγμὸν μας εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος· τὸσον δὲ ἀλλόκοτα καὶ γελῶτα κινήματα ἔκαμεν, ὥστε καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν στιγμήν ἀναλογιζόμενος αὐτὰ δὲν δύναμαι νὰ κρατηθῶ τοῦ νὰ μὴ

γελᾶσω. Τέλος ἀπεφάνθη ὅτι εἴμεθα πραγματικῶς ὑπὸ τὸ κράτος δεινῆς βασκανίας, καὶ ὠνόματε μάλιστα καὶ τὸν δαίμονα ὅς οὐ κατειγόμεθα. Ἐπειδὴ δὲ, κατ' αὐτὸν, ὁ δαίμων οὗτος ἦτο λίαν πεισματώδους χαρακτήρος καὶ ἰσχυρογνώμων εἰς ἄκρον, καὶ ἐπειδὴ ἀπρητέτο μεγίστη δυσκολία ὅπως τὸν βιάσῃ νὰ ἐξέλθῃ ἀφ' ἡμῶν, ἐξετίμησεν εἰς δέκα χροστὰς πιστοίας τὰ ἐξῶδα μόνον τῶν θυσιῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἱεροτελεστιῶν, τῶν ἀναπορευτικῶς ἀναγκαϊουσῶν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς Θεραπείας.

«Ὁ μάγος ἦτο ἐτοιμὸς νὰ ἀρχίσῃ τοὺς ἐξορκισμοὺς του, ὅταν εἰς γέρον φίλος μας ὑπεστήριξεν ἐναντίον πάντων ὅτι εἴμεθα ἄπλῶς ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν ἐλαφρᾶς τινὸς ἀσθενείας, ἧς πολλὰ τοιαῦτα παραδείγματα εἶγεν ἰδεῖ μέχρι τοῦδε, καὶ διετείετο ὅτι ἠδύνατο νὰ μᾶς θεραπεύσῃ χωρὶς νὰ ἐξοδύσωμεν οὔτε ὀβολόν. Πάραυτα διέταξε ὅπως φέρωσι πύρανον πλήρες ἀναμμένων ἀνθρώπων, καὶ ἐξήττησεν ἐν πλατῷ τεμάχιῳ χάλυβος ἐπύρωσε τὸν χάλυβα ἀκρουντῶς,

Εἰς αὐτὰ τῆς Καλαμάτας τὰ εὐτυχισμένα μέρη Δὲν ὑπάρχει μία τρύπα, ποῦ τὸν Κῶνστα νὰ μὴν ξέρῃ. Μ' ἀγαποῦν καὶ μὲ τιμοῦνε οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι, Ἀπ' αὐτόνε τὸν Νομάρχη ὡς τὸν ἔσχατο χαμᾶλη. Ὅλοι, ὄλοι μὲ γνωρίζουν, καὶ αὐτοὶ οἱ πατζατζίδες, Κι' οἱ μικροὶ μας λουστρατζίδες.

Ἐγὼ πλοῦτη, ἔχω ῥόζαν, ὅλα τὰ καλὰ τὰ ἔχω, Καὶ μονάχα γιὰ τοὺς φίλους ὄλην τὴν ἡμέραν τρέχω. Γιὰ αὐτοὺς καὶ μόνον τρέχω, καὶ παντοῦ τὴ μύτη χώνω, Καὶ φωνάζω, καὶ πατχίζω, καὶ κουράζομαι κ' ἰδρώνω. Γιὰ ἐμένα δὲν μὲ μέλλει. . . φθάν' οἱ φίλοι καλὰ νᾶνε, Νὰ χορεύουν, νὰ γελᾶνε.

Ἄν τὸ σώϊ μου κρατεζέται ἀπὸ τῶν Φλεσσῶν τὸ σπῆτι Κ' ἔχω δίκαιον μεγάλο νὰ βαστῶ ψηλὰ τὴ μύτη, Μολοντοῦτο, συμπολιταί, βλέπετε μὲ ποῖον τρόπον Κ' εἰς τὸν ἔσχατον ἀκόμη ὀμιλῶ ἐκ τῶν ἀνθρώπων, Κι' αὐτοὺς τοὺς ξυπολύτους ἔως κάτω χαιρετάω, Κι' μαζὺ τους περπατάω.

Μ' ὄλους, ἀγαθοὶ πολῖται, μπαίνω μέτα στὴν ταβέρνα, Καὶ φωνάζω «Ταβερναρῆ τοὺς καλοὺς μου φίλους κέρνα,» Μ' ὅποιον τύχη χωρατεύω, καὶ μαζὺ του πίνω τρώγω. Καὶ ποτὲ, ποτὲ δὲν λέγω γιὰ τοὺς φίλους κακὸ λόγον. Καὶ ἡ πόρτα τοῦ σπητιοῦ μου στέκει πάντα ἀνοιγμένη, Κ' ὅποιος θέλει μέτα μπαίνει.

Ἀπὸ τοὺς καλοὺς μου φίλους ὅποιος εἶναι πεινασμένος Στὸ τραπέζι μου καθίσει γιὰ νὰ φύγῃ χορτασμένος. Τὸν ταίρω, τὸν ποτίζω, τὸν χορταίνω, τὸν ἐνδύνω, Κ' ἂν δὲν ἔχῃ καὶ παράδες, ὅσους θέλ' εὐδύς τοῦ δίνω. Ὅλους ἀγαπῶ ἐξ ἴσου, κ' εἰς τὸν ἔσχατον τραμποῦκον Δίδω κάλτσες καὶ σουρτοῦκον.

Τέτοιος εἶμαι, συμπολιταί· τέτοιος πάντα καὶ θὰ μένω, Καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἀμφιβάλλω βουλευτῆς σας πῶς θὰ γείνω, Σεῖς Καλάμιοι πολῖται, ποῦ εἰξεύρετε τὸν Φλέσσα, Καὶ ὁποίας σκέψεις ἔχει ἔς τὴν σοφὴν του κᾶρα μέτα, Ἐλθετε τριγύρω ὄλοι, καὶ σεῖς φίλοι Πολιχνῖται, Παινεμένο! Ἀδερφεῖται. . .

ματα δὲν εἶδε κανένα βασιλεῖο τῆς οἰκου-  
μένης... Ἐπρόχθεις ἐπήγαμε μερικοὶ ἀν-  
τάξιες ἔς τὴ φτωχίαν σου, καθὼς λέει, κα-  
λόθα... Τὸν ἔβηκαμε τὸν ἀσίγη νάχη δὴ  
πρὶν γραμματικὸῦδία καὶ νὰ τοὺς λέη κι'  
αὐτὰ νὰ γράζουνε... Μωρὲ τί νου πώχει  
τοῦ διαβόλ' ὁ γυιός!... Τρομερὸ πρᾶμμα...  
τοὺς ἔλεγε, τοὺς ἔλεγε καὶ δὲν προφτάνα-  
νε νὰ γράσουνε... Ἀμα λοιπὸς μᾶς εἶδε  
μᾶς ἀγκάλιασε καὶ μᾶς ἐρίλητε οὐλους,  
κ' ἐπειτὰς μᾶς ἔπρη ἀπὸ δυῶ δυῶ μπράτσο  
καὶ μᾶς ἔλεγε κρυφὰ χίλια πρᾶγματα...  
ἔς τὸ τέλος λοιπὸς ἐπῆρε ἔς τὰ χέρια ὅτα  
χαρτιά εἶχε γράψει, ἔβαλε τὸ τραπέζι ποῦ  
γράφει ἀπάνου ἔς τὸ κρεβάτι ποῦ κοιμᾶ-  
ται, κι' ἀνέβη ἐκεῖ ἀπάνου ποῦ τὸ κεφάλι  
του ἀκουμποῦσε ἔς τὸ ταβάνι... Ἄ, μὰ  
νὰ ἦσαν ἐκεῖ, Ναθαναήλ, ἔπρεπε νὰ χάσης  
τὸ μυαλό σου... «Κύριοι! μᾶς λέει. Αὐτὰ  
τὰ χαρτιά ποῦ βλέπετε καὶ κρατῶ ἔς τὰ  
χέρια μου ἔχουνε γραμμένα τὰ ὅτα τὸ κε-  
φάλι μου πρὸ πολλῶν χρόνων σκέπτεται.  
Ἐγὼ, Κύριοι, ταῖς ἀρχαῖς μου, ταῖς ἀ-  
ρεταῖς μου, τὰ προτερήματά μου καὶ τότα  
ἄλλα πρᾶγματα, ὅτα ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ  
φανῆ τις σοφὸς καὶ μεγάλος ἀνδρας...  
Ναί, ἀμα τὰ διαβάσετε καὶ ὄητε ταῖς ἐξυ-  
πνάδες μου, θὰ στουπῆρη ὁ νους σας, θὰ  
σκοτισθῆ τὸ λογικὸ σας, καὶ θὰ χάσετε τὸ  
μυαλό σας... Ναί, Κύριοι, γιατί θὰ ὄητε  
τὰ μεγαλοῦργα καὶ πρωτοφαντοῦσημα σχε-  
διά μου... Εἰς αὐτὰ ἐδῶ μέσα, ἀδελφοί  
μου, κρύφεται ὁ πυρῆνας, ὅπου μιὰ  
μέρα θὰ φουντώσῃ καὶ θὰ κάψῃ τὴ βάρβα-  
ρη τὴν Τουρκιά... Ναί, Κύριοι... κρύφτε-  
ται τὸ ἀτίμητο ἐκεῖνο διαμάντι ποῦ οὔτε ἡ  
Πρωσία αὐτὴ δὲν τῶγει. Ὅλα τὰ βασι-  
λεῖα τοῦ ντουναῖ, θὰ ξεραθοῦνε ἀμα μά-  
θουνε τίς καὶ ποιὸς εἰμ' ἐγὼ πάνσοφος ἀν-  
δρας τῆς Καλαμάτας, καὶ θὰ στείλουνε  
προσθεῖαις γιὰ νὰ με προσκυνήσουνε!...  
Πάντα λοιπὸς τὰ ἔθνη θὰ κύβουνε ἔς τὴν  
Ἑλλάδα κεφάλι καὶ θὰ πλερώνουνε ὅλα χα-  
ράται ἔς τὴν Πατρίδα... Ἀπὸ σᾶς, ἀδελφοί  
μου, μόνον ἀπὸ σᾶς κρέμεται ἡ τύχη τῶν  
τοιούτων σχεδίων μου... Ἄν λοιπὸς με  
κάμετε βουλευτὴν σας, σεῖς οὗλοι θὰ τρώ-  
τε με χρυσὰ κουτάλια κι' ἀσημένια πηροῦ-  
νια... Ποτὲς δὲν θὰ πληρώνετε φόρους,  
γιατ' ἡ Πατρίς θὰ γείνη ὑπέρπλουτη ἀπὸ  
τὰ χαράται... Τὸ Κράτος μας θὰ γείνη  
Κῆπος τῆς Ἐδέμ... ἡ δὲ ἐπαρχία μας ὁ  
κόλπος τοῦ Ἀβραάμ... Ὁ χρυσὸς αἰῶ-  
νας ποῦ βασιλεύει ἔς τὴν Παράδεισο θὰ βα-  
σιλέψῃ ἔς τὸν δυστυχημένον τοῦτον τόπον  
ἀμα ποῦ τὸν ἀντιπροσωπέψω... Καὶ τί,  
μὰ καὶ τί δὲ λένε τοῦτα τὰ χαρτιά... Πό-  
σοι σοφίαις... σοφίαις ποῦ κανέναν ἀπ' ὅ-  
σους ὡς τώρα γεννηθῆκανε ἔς τὸν ψεύτικον  
τοῦτον κόσμον δὲν ἐφαντάσθηκε ποτές του...  
Γιὰ νὰ σᾶς διαβάσω τὰ ὅτα γράφουν τὰ  
χαρτιά μου τοῦτα καὶ νὰ σᾶς τὰ ἔξηγησω  
μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σῖγμα, δὲν με φτάνουνε  
ἔξη σωστοὶ μῆνες... Ἀμα λοιπὸς, ποῦ λέ-  
τε, μὲ ἔς τὸ περὸ βόλι τῆς βουλῆς μας  
ἔς τὴ στιγμὴ θὰ καθβαλήσω τὸ μουγκὸ βῆ-  
μά της καὶ δὲ θὰ κατεβῶ ἀπὸ κεί προτοῦ  
τελειώσω τὸ διάβασμα τοῦ μεγάλου λό-  
γου μου!... Μὰ ἔξη μῆνες, μὰ δέκα, μὰ

εἴκοσι, μὰ ἑκατὸ, δὲν ἔχω σκοπὸ νὰ το  
κουνήσω ἀπὸ κεί ἀπάνου καθόλου... οὔτε  
γιὰ νὰ φάγω δὲ θὰ κατεβῶ, οὔτε καὶ γιὰ  
νὰ κοιμηθῶ ποτές... θὰ κάμω ἐκείνους  
ποῦ μ' ἀφρικάζουνται νὰ στέκουνται καὶ νὰ  
χάσκουνε ἄσ' γλάροι, ὅπως ἐσεῖς αὐτὴ τὴ  
στιγμὴ... Μὰ καὶ τί, Κύριοι ἀκροαταῖς  
μου, δὲ θὰ κάμω... Ἐγὼ νὰ ἴπῳ ἔς τοὺς  
ἄλλους βουλευταῖς, καὶ μάλιστα, σ' ἐκεί-  
νους ποῦ ἔβηκανε πολλὰς βολαῖς, τὰ  
ἐξυμᾶζης... θὰ τοὺς ψάλλω τὸν μπάμπα-  
κο... θὰ τοὺς βουλώσω καὶ θὰ τοὺς μου-  
τζουρώσω, γιατί τόσες βολαῖς ποῦ τοὺς  
στείλανε οἱ πατριώταις τοὺς ἔς τὴ Βουλὴ  
δὲν ἐφροντίτανε νὰ κάνουνε κανένα καλὸ  
γιὰ δαῦτους, ἐκτὸς ἀπὸ κείνο γιὰ τὴ σακ-  
κοῦλά τους... Ἐγὼ νὰ τοὺς γάτω ἔς τὰ  
καταχθόνια τοῦ Ἄδη, ἀδελφοί μου, τοὺς  
τέτοιους... θὰ κάνω τέρατα καὶ σημεῖα  
ὡς βουλευτὴς σας ποῦ ν' ἀφήκω ἐποχὴ ἔστον  
τόπο, καὶ ἡ Ἱστορία νὰ γράψῃ τ' ὄνομά  
μου με χρυσὰ γράμματα... Ἐγὼ λοιπὸς,  
καὶ μόνος ἐγὼ, θὰ δώσω τὸ καλὸ παρᾶ-  
δειγμα ἔς τὸ ἑλληνικὸ βουλευτήριον καὶ θ' ἀ-  
νοίξω καὶ τὰ μάτια οὐλων τῆς Πατρίδος  
τῶν τέκνων γιὰ νὰ καταψηφίσουνε τοῦ λοι-  
ποῦ τὰ τζάκια, νὰ πολεμᾶνε τοὺς κοτσα-  
μπάσιδες, καὶ νὰ καταστρέφουνε κατὰ κρά-  
τος πάντα ἀγύρτη καὶ μπαγαπόντη... Τὴ  
Κυργιακὴ λοιπὸς, Κύριοι, θὰ βάλω λόγον...  
θὰ μιλήσω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι τῆς Λέσχης  
καὶ θὰ ξευτυλίξω ἔς τὰ μάτια τῶν ἐχτρῶν  
μου ταῖς ἀρχαῖς μου καὶ πάντα τὰ μεγα-  
λοπήβουλα τερτίπια μου... θὰ τοὺς τρο-  
μάξω οὐλους, γιατί ὁ λόγος μου θὰ βα-  
σταῖξῃ ἔξη ἡμερόνυχτα... Καθίστε τώρα,  
ἀδερφοί μου, νὰ πιῶμε μία, γιατί ἐπῆξε τὸ  
σάλιο μου λαλώντας ἔτσι τόσαις ὥραις...  
Ν' ἀκούγες, Ναθαναήλ τὰ ζήτω μας ἐκεί-  
νη τὴ στιγμὴ ἔπρεπε νὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὴ  
λύπη σου... Ἐπήγαμε ἔς τὰ χέρια τὸ θε-  
ριακομένον Δημητράκη μας καὶ τὸν ἐβγά-  
λαμε ἔς τὸ μπαλκόνι τῆς καλύβας του γιὰ  
νὰ ὀχαριστήσῃ καὶ τοὺς ἄλλους ἀντάμιδες  
μου ποῦ συναχτήκανε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ  
σπίτι του ἀμα φωνάζαμε τὸ ζήτω... ἐ-  
κεῖ ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἐκῆρυξε κι' ἄλλο λόγο  
ποῦ τοὺς ἔκαμε οὐλους νὰ χοροπηδᾶνε σὰν  
κατσίκια... Τέτοιον λοιπὸς ἀνθρωπο, ποῦ  
σκέφτεται νὰ κάνῃ τόσα καὶ τόσα καλὰ  
πρᾶγματα ἀνθρωπο ποῦ ἔχει μέρα νύχτα  
τὴν καλύβα του ἀνοιχτὴ ἔς τὸν τυχόντα  
ἀνθρωπο ποῦ ὑπερασπίζεται ὄχι μόνον χά-  
ρισμα τὰ δίκαια κάθε φτωχοῦ ἀλλὰ καὶ  
ξοδιάζει ἀκόμη καὶ χρήματα γιὰ δαῦτον  
ἀνθρωπο ποῦ σ' ὅποιο κι' ἂν τύχῃ λείψανον  
θὰ θάλλῃ λόγο καὶ θὰ ἴπῳ οὐλαῖς τῆς ἀρε-  
ταῖς καὶ τὰ καλὰ τοῦ πεθαμένου, ποῦ  
δὲν τὰ ξέρει οὔτε ἡ μάνα ποῦ τὸν ἔκανε,  
κι' αὐτὸς ἄν σοφὸς τὰ μαντεύει ἀνθρω-  
πο ποῦ γυρεύει νὰ γκρεμίσῃ τοὺς κοτσαμ-  
πάσιδες ἀνθρωπο ποῦ σοῦ ἔβγαν τ' ἀψηλό  
του τὸ καπέλλο φόρα χάμου ἑκατὸ βολ-  
λαῖς τὴν ὥρα ὅπου κι' ἂν σ' ἀπαντήτῃ ἀν-  
θρωπο ποῦ πνίγεται γιὰ τὸ καλὸ τοῦ φί-  
λου του ἀνθρωπο ποῦ δὲν ὑπάρχει ψυχὴ  
ἔς τὴν Καλαμάτα ποῦ νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ  
καὶ νὰ μὴ θυσιάζεται γιὰ δαῦτον, δὲν πρέ-  
πει λοιπὸς, ἀδερφε Ναθαναήλ, νὰ τὸν ἐβγά-

λουμε βουλευτὴ; Αὐτὸν τὸν ἀνθρωπο ποῦ  
θὰ τιμῆσῃ, ὄχι μόνον τὴν Καλαμάτα, ἀλλὰ  
καὶ τὸ βουλευτήριον καὶ τὸ ἑλληνικὸ ὄνο-  
μα, ποιὸς ἔμπορεῖ νὰ τὸν καταψηφίσῃ; Αὐ-  
τὸν τὸν ἀνθρωπο ποῦ εἶνε τὸ μόνον καύ-  
χημά μας, ἡ τελευταία ἐλπίδα μας καὶ ἡ  
μόνη παρηγοριά μας, ὁ λιμὴν τῆς σωτη-  
ρίας μας, ἡ ἀγκυρα τῆς εὐτυχίας μας, τὸ  
ὄνειρο ἐμᾶς τῶν φορολογουμένων, πρέπει  
νὰ τὸν ἀφήσουμε καὶ νὰ βγάλουμε τοὺς  
συνειθισμένους φυγάδες;... Εἶνε μεγάλη  
τιμὴ μας ἂν τὸν κάνουμε βουλευτὴ μας...  
ναί, κι' αὐτὸς θὰ δοξασθῇ κ' ἐμεῖς κοντὰ  
του... — Τέτοια κι' ἄλλα πολλὰ ἐσκε-  
ψτήκαμε ἐμεῖς οἱ Καλαματιανοί, Ναθα-  
ναήλ, καὶ εἶπαμε οὗλοι μία φωνή... «πρέ-  
πει τούτῃ τὴ βολὰ νὰ στείλουμε ἔς τὴ βου-  
λὴ Καλαματιανῶν κι' ὄχι χωριάταις»,  
δηλαδὴς ἀνθρώπους ἐξυπνοὺς, τίμιους καὶ  
πατριώταις, σὰν τὸν Δημητράκη, τὸν Κών-  
στα καὶ τὸν Γεωργάκη. Σ' ἀρέσει τὸ λοι-  
πὸς ἡ σκέψις μας; εἶσαι καὶ σὺ με τὴ γνώ-  
μημας, μπουνταλά μου;... Βλέπετε τὸ  
λοιπὸς ὅτι εἶσαι κουτεντὲς κι' ὅτι δὲ νοιώ-  
θεις τίποτες καπετὰν Ναθαναήλ; Τώρα τ' ἔ-  
χεις νὰ μοῦ ἴπῃς; Βέβαια, τώρα ποῦ σοῦ  
ἔωσα καὶ κατάλαβες, τώρα θὰ μοῦ ζητή-  
σῃς συχώρεσι γιὰ τῆς μωρολογίας ποῦ  
μοῦ κουβέντιαζες τόσαις ὥραις. Ἀποκρί-  
σου τὸ λοιπὸς;

— Καλὰ σοῦ προεῖπα, Φίλιππα, ὅτι πῶς  
ἔὰ τὸ φαρμάκωτες πρῶτὴ πρῶτὴ καὶ γι' αὐτὸ  
ἔχεις τόση λογοδιάργεια. Μὰ ἐγὼ ὅμως θὰ  
σὲ κάμω νὰ χάσης καὶ τὸ κρασί καὶ νὰ πά-  
ψῃς μιὰ γιὰ πάντα τῆς ἀνοησίας σου. θὰ  
σοῦ δείξω, στραβέ, τὸν ἴσιον δρόμον ποῦ πρέ-  
πει νὰ βαδίξῃς καὶ σὺ κι' οἱ ὄμοιοί σου με  
λίγα λόγια, θ' ἀκούσῃς πῶς σκέπτομαι  
ἐγὼ καὶ κάθε ἀνθρωπο ποῦ νοιώθει σὸ κά-  
λὸ καὶ δὲν ἀγοράζεται με ἓνα κρασί ἄν  
κ' ἐσένα.

— Κ' ἐγὼ σοῦ προεῖπα ὅτι πῶς εἶσαι θεο-  
πάλαβος καὶ θεόκουτος, καὶ τώρα ἀπὸ τὰ  
λόγια ποῦ μοῦ λὲς καταλαβαίνω ὅτι εἶσαι  
γιὰ δέσιμο. Ἄν τὰ ὅσα σοῦπα δὲ σὲ ἐζέ-  
ανε σὲ λογαριασμὸ, θὰ ἴπῃ ὅτι εἶσαι γιὰ τὴν  
Τῆνον καὶ δὲν ἔχω ὄρεξι νὰ σ' ἀκούσω. Τρέ-  
χω νὰ ἴπῳ τοῦ Γεωργάκη τοῦ Καρχαρία  
γιὰ νὰ σὲ στείλῃ ἐκεῖ ποῦ πρέπει... Εἶνε  
μυστήριον αὐτὸ ποῦ θὰ κάμω, γιατί θὰ σώ-  
σω ἓνα παλῆθὸ φίλον μου...

— Στάσου, βρὲ ἀνόητε Φίλιππα, νὰ μ'  
ἀκούσῃς κ' ἐπειτὰ ἴπῃγαῖνε ὅπου ἔς τὸ διά-  
βολο βέλεις.

— Δὲν τῶγω σκοπὸ νὰ κάτσω ν' ἀκούσω  
τῆς παλαβομάρας σου, γιατί ὅποιος μι-  
λάει με ζουρλὸν ζουρλένεται. Ἐχε γεία  
Ναθαναήλ καὶ καλαῖς ἀντώμωσαις ἔς τὴν  
ἀστυνομία.

— Ἡ θὰ κάτσης νὰ μ' ἀκούσῃς ὅπως  
σ' ἀκουσα κ' ἐγὼ χωρὶς νὰ σὲ διακόψω ἔς τὸ  
ἐλάχιστον, ἢ σὲ πνίγω καὶ ξεμπερδεύς.

— Διάβολε, ἐμπλεξά... Ἄς κάτσω νὰ  
διασκεδάσω με τῆς ζούρλιας σου...

(ἀκολουθεῖ)

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ,  
(κείμενοι πλησίον τῆς Βρύσεως τοῦ Βορρῆ).